

?Abraçades perdudes

«Tornaran les abraçades, com si fossin orenetes viatgeres que ara mateix nien sota les teulades de la tendresa»

Les abraçades perdudes jeuen pels racons. Invisibles, fan una olor molt tènue de flors marcides. No les veus, però també et pesen a les butxaques, com aquestes monedes de cèntims d'euro que gairebé no serveixen per a res. Quan rentes la roba i en buides les butxaques abans de ficar-la a la rentadora, per si de cas, fan un sorollet dringadís que et despista, perquè no hi ha manera de trobar-les enlloc.

Fa un any que vam obrir la tristesa d'aquest parèntesi, i encara no l'hem tancat. Quan arribes a casa sense abraçades i et treus la mascareta tan feixuga, encara te la sents a la pell, com una ferida.

I val més no escoltar gaire les notícies perquè dia i nit, per terra, mar i aire, s'han convertit en una de sola. La notícia: variants dels virus. Hospitals. Morts. Confinaments perimetrals, comarcals, municipals, personals, socials. Les vacunes amb noms, patents i prioritats diferents per a un enemic ben comú. Com si els diners ho poguessin comprar tot. I ja no hi ha res més: ni desnonaments ni pobresa, energètica o no. Ni atur ni treball esclau.

Per sort, ha arribat la primavera, puntual, pública, per a tothom, perquè les orenetes no en saben res, de fronteres. Les flors floreixen als grans jardins privats però també als boscos, als camins, als balcons petits. A les esquerdes de les parets. A les clivelles dels cors.

Però, amb parèntesi o no, els dies passen i no tornen. Doncs, val més viure'ls intensament. Que la por no ens faci sorruts ni insolidaris. Que la tristesa no ens enfosqueixi els dies brillants. Que no ajornem cap lluita. Ara més que mai, la fragilitat ens ha de fer valorar el que val: i no és cap cotxe nou, ni cap brusa de marca.

Allò que val és mirar-nos als ulls i saber que hi som. Que les abraçades hi són: petites, ajornades, potser malmeses, però no perdudes. Les abraçades i els punys enlaire quan cal.

I ens amararan com una petita pluja, el dia més impensat. Tornaran les abraçades, com si fossin orenetes viatgeres que ara mateix nien sota les teulades de la tendresa. I volaran de balcó en balcó, de roba estesa a roba estesa, de solitud a solitud. La seva piuladissa despertarà des de la lluita més petita fins a la més àmplia: la de totes, la de tots.